

Всяко пѣщо, което ся относилъ было до Спомоществованіята и Управленіето на **ВЪЖЪ**, было до Редакціята, ще ся отправя до **Марка Д. Балабанова**, Притежателя и Съчинителя на вѣстникъ, Паназъ-Ханъ, № 34, близо до Балкапанъ-Ханъ.

Писма, неосвободени отъ пощенски разности и неподписани, не ся приематъ по никакъвъ начинъ.

Испращаннѣтъ за обнародваніе писма или други записки не ся повръщатъ назадъ.

ИЗДАВА СЯ ВСЯКА СЪББОТА.

ЦАРИГРАДЪ, 15 Ноемврий, 1874.

По настоящему всячкѣтъ почти камары — народны събрания въ Европѣ сѣ отворени, и въ тѣхъ сѣ разискуватъ различни въпроси по малко или по много важны споредъ положеніето на всякъ единъ отъ държавитѣ.

Французското народно събрание, което си почива отъ четири почти мѣсяци насамъ, еще не ся е отворило. Тѣ дни обаче ся отваря и то, любопытно е да гледа чловѣкъ въ всячкѣтъ французски вѣстници какъ предварителны разисканія ставатъ въ тѣхъ еще отъ сега за въпроситѣ които ся мысли чѣще ся подигнатъ на това събрание. Когато преди нѣколко години отъ устата на силнѣтъ Наполеона зависяше съдбината на цѣлъ Европѣ и Французитѣ бѣха научили сѣ гордостъ да казватъ чѣ «стига да кихне Франція за да простуди всячкѣтъ свѣтъ,» истина е чѣ тогава отваряше на французското Законодателно Тѣло, както и словото сѣ коего го отваряше, всемогущѣтъ французскій монархъ, ся очакваха на всякадѣ отъ политическѣтъ, еще же и отъ търговскѣтъ свѣтъ сѣ тревожно нетърпѣне и телеграфическѣтъ жици сѣ время еще ся приготвяваха да пренесатъ мигувно и непогрѣшно дору и най послѣднѣтъ думѣ на този Монархъ. Колько и какъ скоро и неустѣно ся изминаха времената! При всячко това Франція пакъ не е престапала да привлича къмъ себе си всеобщото вниманіе, при всячкѣтъ си злощастіа. Ито защо и днесъ еще не само французскѣтъ, по и чуждѣтъ еще печатъ прилично ся занимава сѣ французското народно събрание преди еще то да ся отвори.

Споредъ послѣднитѣ французски вѣстници, които имамъ предъ очи, маршалъ Макъ-Махонъ готвилъ уже, съгласно сѣ министритѣ, които съставляватъ правителството му, единъ *мессаж* или едно тържественно съобщеніе, което щѣлъ да отправи до реченото събрание щомъ ся отвори то. Въ този *мессажъ*, споредъ вѣстникѣтъ, за които споменѣхмы, предсѣдателътъ на изпълнителнѣтъ днесъ власть въ Франціѣ, ималъ намѣреніе за да даде край окончателенъ на всячкѣтъ прѣнія за образътъ на правленіето, да утвърди еще по силно седмилѣтнѣтъ си власть и да покани народнѣтъ представители да му помогнатъ въ трудното дѣло за възрожденіето и за възвышеніето на Франціѣ. Никой не може да утвърди положително до колко седмилѣтната власть на маршала Макъ-Махона може да ся счита отъ здравомысличѣтъ политическѣтъ свѣтъ като поржчителство на добритѣ и успѣшнѣтъ ходъ на работитѣ въ Франціѣ, особено, когато е на всички извѣстно какъ партиѣ, една на другъ противоположны, разоряватъ всякояче това хубаво царство. При всичко това, яснотата и опредѣленното положеніе сѣ, въ всякѣтъ случай, предпочитателны отъ тъмнинѣтъ и отъ неизвѣстностѣтъ. Ето защо числото на приверженицитѣ на седмилѣтнѣтъ власть ся умножи опутително въ Франціѣ отъ нѣколко время насамъ. Не само извѣстнѣтъ монархисти и бонапартисти, но еще и много отъ республиканскѣтъ партиѣ ся намѣрватъ днесъ съгласни да поддържатъ началото на тѣзи седмилѣтнѣтъ власть, безъ да ся откажатъ, разумѣвася, отъ своитѣ убѣжденія, осжествленіето на които отлагатъ само, и единѣтъ и другитѣ, нужды ради. Това ще каже обаче чѣ и крайнѣтъ партиѣ сѣ съгласили въ тѣзи програмѣ, за това разискваніята въ французското събрание ся очакватъ да бждатъ пакъ многогласны. Единъ телеграфъ отъ Парижъ казва, чѣ сумракъ покрива вътрешното политическо положеніе.

Достопочтенный

Господине Марко Д. Балабановъ.

Съ сърдечно благодареніе прочетохъ въ 43-тъ брой на вѣстникътъ въ похвалното **ВЪЗЗВАНІЕ** що сте благоволили да отправите до бывшитѣ многобройны ученици покойнаго учителя Райна Поповича, и чрезъ тѣхъ до сичкѣтъ любители на Българскѣтъ Книжничъ, за да бы помогнали да ся издаде на свѣтъ сохранилѣтъ му чисто преписанъ преводъ на Робинсона.

И като ученикъ на покойникътъ, и като любитель на Българскѣтъ Книжничъ, потщавася публично да отговорѣмъ на реченото въ *Въззване*, чѣ на радо сърдце приемамъ да помогамъ по силѣтъ си, ведно сѣ другитѣ родолюбцы, на реченото издание, и имамъ топли надежди, чѣ и мнозина други щѣтъ такожде да помогнатъ.

Покойникъ Райно Поповичъ е былъ отъ първитѣ просвѣтителѣ на Българскѣтъ народъ, и въ предаіето на уроцитѣ си, както и въ разговоритѣ си, той ся е всякога показвалъ горещъ ревнитель, не само да просвѣти и да развие умоветѣ на слушатели си, като да станѣтъ способни за всяко предпріятіе, по и да ги обучи на страхъ Божій и на добры нравы, като да вършатъ добръ все що предпріематъ, и да станѣтъ добри хора и добри христіане; той, сирѣчь, соединявалъ умственото ученіе сѣ сърдечното образование и добро възпитаніе, защо ученіе безъ възпитаніе не върши работѣ. А освенъ това той, като много любитель на родѣтъ си, премного сѣ старалъ да вдъхне въ душѣтъ и да вкорени въ сърдцето на слушатели си любовѣтъ къмъ ученіето, като най-големо, най-силно, и най-дѣйствително средство за народното душевно просвѣщеніе и тѣлесно благосостояніе. А все това опъ правяше, не за личнѣтъ пѣкоѣкъ ползѣ, защо сѣки знае чѣ той сиромѣхъ е живѣлъ и сиромѣхъ си е умрѣлъ, но отъ чистѣтъ и искренихъ своѣхъ горещъ любовъ къмъ отечеството и къмъ сопороднитѣ си, за просвѣщеніето на които ся е еще отъ млади години даже до старостъ пожертвовалъ, както и самъ си го простичко казва глаголющи: «И отъ «любородіе подвижаемъ преведохъ я по силѣтъ «моей, перво, за да бжде едно мало знаменіе на любовѣтъ коѣкѣтъ имамъ къмъ моитѣ «Българскѣтъ родъ, комуто сѣ многолѣтнѣтъ «трудъ и сѣ голѣмо търпѣніе послужихъ, и «дору до нинѣ слугувамъ.» (*)

На това негово душевно расположение свидетѣли сѣ сичкитѣ негови бывши ученици, приятели и познаници. Но и които не сѣ го видѣли ни познали, могатъ лесно да ся увѣрять за това, щомъ прочетѣтъ пространното му предисловіе на въ лѣто 1837 изданѣтъ му Христомайѣ или Благоуравіе, дѣто ся види като въ огледало сичката му прекрасна душа, и горещата му за народното просвѣщеніе любовь.

Того ради, Господине, ви твърдѣ добръ го характеризирате като казвате чѣ «той е отъ «онѣ народны наши учители, които, въ вре- «мена пълны сѣ всякакъвъ видъ мѣнотіи, «можихъ и себе си да усъвършенствоватъ, «и други еще да образуватъ, и чѣ *тѣ* сѣ «предметитѣ на *успѣшното* ни народно «възраждане»; и твърдѣ праведно на това прилагате чѣ «тѣмъ дължествувамы глѣбокъ «признателностъ, и тѣхнѣтъ дѣла не е ни «праведно ни прилично да останѣтъ забра- «вени отъ тѣхнѣтъ потомци.»

Мыслимъ убо и увѣренъ съмъ чѣ, не само неговитѣ бывши ученици, но и вси други като него любители на народѣтъ, ще посрѣщатъ сѣ усердно благоволеніе вашето похвално *въззване* за помощъ да му ся издаде преводѣтъ на Робинсона, който впрочемъ не е *ветхий* Робинсонъ когото уже имамъ по Българскѣтъ напечатанъ, но е *новый* Робинсонъ съчиненъ по Германскѣтъ и изданъ първо въ лѣто 1796 отъ преславнаго нравоучителя и младѣхъ вѣспитателя Кампа (Joachim Henri Campe), представляющаго какъ единъ баща приказва Робинсоновѣтъ исторіѣ на дѣцата си които

изъ-помежду му правятъ различни въпроси и замѣчанія, а той имъ прилично и поучително отговаря, или ги на добро наставлява, и добры примѣры за поведеніе имъ показва; и тѣмъ съчиненіе съставлява цѣлъ урокъ за добро възпитаніе, и толкъ добръ е направено, що ся е превело и издало почти на сичкѣтъ европейскѣтъ языци. А изданіето му по той-зп Райновъ преводъ на Българскѣтъ треба да стапе, първо, за сжщественихъ стойностъ и добринѣ на това съчиненіе, и голѣмѣтъ отъ него ползѣ за добро възпитаніе на нашѣтъ младежъ; второ, за да ся покаже народна къмъ преводачѣтъ му признателностъ, чѣ е былъ по силѣтъ си народенъ учитель и просвѣтителъ въ онѣ тъмны и мѣчны по Българіѣ времена; и трето, за да ся пастрѣчатъ сѣ това и други народни учители, просвѣтителѣ, и трудители, като видятъ чѣ Българскѣтъ народъ знае да отъбива своитѣ благодѣтели.

Въ Цариградъ, 10 Ноемврий 1874.

Г. Кръстевъ.

ВЪНШНИ НОВИНЫ.

Днешната английска политика.

Нѣкои си отъ европейскѣтъ вѣстници бѣха писали, чѣ Англія е изгубила вече влияніето си въ Европѣ. Ето що пише по тѣзи работѣ Лондонскѣтъ *Таймсъ*: «Истината е, казва този вѣстникъ, чѣ нашитѣ министри на иностранныѣ дѣла сѣ вѣрнѣтъ тѣлкователи на едно народно рѣшеніе, което имъ ся налага, и отъ което не имъ е было възможно да ся отклонятъ. Нашето ненамѣсване въ чуждѣтъ работѣ служи интересѣтъ на Англіѣ както и на нашитѣ събди; сѣ този начинъ политиката на послѣднитѣ ставѣ по права, преніята имъ биватъ по малко и боеветѣ имъ по малотрапни. Всякѣтъ военскѣтъ владѣтель требало бы да ся счита щастливъ когато има за съюзникъ единъ държавѣ колосално богатъ. За насъ Англичанетѣ ползата отъ единъ предпазитель, по мирѣкъ политикѣ е неоспорима, и за това свѣдѣствува тридесатгодишенъ опытъ. Англія не распрѣсна въ това время нищо нарытъ си, нищо войскѣтъ си, тя употреби, напротивъ, величкото си богатство за развитіето както на мѣстото, тѣмъ и на отдалеченнѣтъ ѣ владѣнія. Нашитѣ политикѣ не ся увлечекоха въ работѣ, които да отетранѣтъ вниманіето имъ отъ вътрешнитѣ ни работѣ, и Англія като неже да ся намѣне въ работитѣ на другитѣ не предизвика чуждо намѣсване въ своитѣ. Едно время представителитѣ на великѣтъ монархъ въ Европѣ намѣрваха твърдѣ естествено да даватъ официално мнѣніята си върху изборѣтъ на министритѣ ни, или върху дѣлата на правителствата ни. Россія и Австрія, образци тогава на най-големѣтъ абсолютизмъ, ся наслаждаха сѣ едно извънредно влияніе въ нашитѣ политически и общественни кругове; Княгинята Ливенъ, жена на Русскѣтъ посланикъ въ Лондонъ, и дошеница особна на императора Никола, бѣше достигнала да играе въ Лондонъ една отъ първитѣ роли. Тѣя преданія изчезнаха полека-лека; сѣ измѣненіето на старитѣ теоріи измѣни сѣ и политиката. Англія днесъ не е вече простъ единъ членъ отъ европейското общество предопредѣленъ да бди върху границитѣ и да пазѣ редѣтъ между царскѣтъ наслѣдници; Англія е днесъ срѣдицето на единъ много по широкъ кругъ, на който интересѣтъ ся простиратъ по всячкѣтъ земѣ. Днесъ за днесъ дипломатическото влияніе върху нашитѣ собственни работѣ е почти ничтожно. Никого великѣтъ Силы не сѣ имали за представители въ Лондонъ мѣже по способни и по почтаемы отъ днешнитѣ; по днесъ въ никой случай не бы минѣло презъ умѣтъ на първитѣ нашѣ министръ да ся допыта до тѣхъ за изборѣтъ на събратіята ся, както и тѣя представители не бы помислили никого да му принесатъ свѣтътъ си. Всичко това не е отъ най-малкѣтъ ползы, които принося политиката на ненамѣсваніето.»

Годишнитѣ спомоществованія за вѣтрѣ въ Държавѣтъ сѣ петъ (5) бѣли меджидіета, а за на вѣтъ отъ Държавѣтъ ся пригурятъ пощенскѣтъ разности. Спомоществованіето за шестъ мѣсеца е двѣ и полъ (2 1/2) бѣли меджидіета. Всяко спомоществованіе ся предплаща.

За извѣстіята и за други частны вѣставанія ще ся плаща по 2 гр. на реда.

Спомоществованіята започиватъ отъ всякѣтъ мѣсяцъ.

Словото на г-на Дизраели.

Въ угощеніето, което ся дало въ Лондонъ за честь на новитѣ лондонскѣтъ градоначалникѣ, г-тъ Дизраели изрече едно слово. Отъ това слово нѣмъ превождамы слѣдующитѣ отломѣтъ, който ся относѣ до иностранныѣ политикѣ. «Какво зрѣлище ни представятъ, казалъ г-тъ Дизраели, нашитѣ отношенія сѣ чуждѣтъ силы? Една отъ тѣя силы ся представлява днесъ въ това угощеніе сѣ единъ начинъ който нѣма да ся забрави отъ онѣ, които мя слушатъ. Моѣтъ ми е твърдѣ угодно да срѣцна единого отъ най-старитѣ ми пріатели въ высокото положеніе, което има той днесъ въ качеството си на французскѣтъ посланикъ въ Лондонъ. Слѣдъ това що кажа: Да иска чловѣкъ въ днешнитѣ обстоятелства на Европѣ да увѣри свѣтътъ, чѣ всичко е на добро и пріятно положеніе, това бы было нустословіе предъ едно събрание отъ людѣ така образовани, каквито сѣ онѣ, къмъ които ся отпращамъ; по азъ все пакъ мога да кажа чѣ днесъ за днесъ великѣтъ велики силы сѣ въодушевени отъ най-горещото желаніе да съхранятъ мирѣтъ. Велики въ Англіѣ ся удивляватъ сѣ ленинитѣ, сѣ коѣкѣтъ Франціѣ можѣ да посреще толкъ мѣнотіи. Азъ имамъ пълно довѣріе въ благоразумнѣтъ умѣреностъ и въ великодушнѣтъ мѣдростъ, сѣ които ся отличаватъ днешнитѣ ѣ управители, и вървамъ, слѣдователно, чѣ въ тѣхното поведеніе нѣмъ ще намѣримъ новъ элементъ въ ползѣ на мирѣтъ, за който ся надѣемъ. Всичко що мога да кажа по този въпросъ е, чѣ сегашнитѣ свѣтъници на Нейно Величество царикѣ не ще пропуснатъ ни единъ случай за оздравленіето на това безцѣнно благоудѣніе, което ся казва миръ. Англіѣското правителство всякога ся показва готово да стори всичко възможно за тѣзи цѣли. То мысли чѣ нравственното влияніе на Англіѣ не е за презираніе, но Англія има за правило да не дава свѣтъ, когато не ѣ некаѣтъ. Тѣ мысли чѣ, когато една държава ѣ нека съдѣствіето въ нѣкои трудны обстоятелства, тя не треба да отрече своето ходатайство; мысли еще чѣ и днесъ даже, когато въ единъ държавѣ (г-тъ Дизраели разумѣва Германіѣ Р.) преобладава безчестіето, нейното нравственно влияніе не бы было праздно и пусто, като принося на Европѣ примѣрътъ на едно царство, което рѣши голѣмѣтъ политическѣтъ въпросъ да спогоди редѣтъ сѣ свободѣтъ, и което, въ случай чѣ бы избухнѣло нѣкое отъ тѣя смущенія, които ся предождаѣтъ, не ще ся поколебае, колкото и да съхранява началото на религиознѣтъ свободѣ, за превъзгласѣ началото и на религиознѣтъ истинѣ.»

Това слово не произвело добро впечатлѣніе въ Германіѣ.

— Великѣтъ европейскѣтъ вѣстници на дълго говорятъ за единъ книжѣкъ, който издалъ тѣ дни бывшѣтъ министръ г-тъ Гладстонъ за католицизмѣтъ въ Англіѣ, и въ коѣкѣтъ съчинителъ залѣга да докаже чѣ папската непогрѣшимостъ турѣ волею и неволею гражданетѣ, които ѣж принознаватъ, въ трудното положеніе да сѣ или вѣрни приверженици на Папата, а нарушители на мѣстнѣтъ законы, или вѣрни на мѣстнѣтъ установленія, а непокорни на Папата. Тѣзи книжка произвела голѣмо съчувствіе въ цѣлъ Англіѣ, особенно помежду католицѣтъ. Видѣся при всичко това чѣ тѣ не сѣ очалили. Католическѣтъ архіепископъ въ Лондонъ д-ръ Маннингъ, отговорилъ на Гладстона чѣ Англичанетѣ католицѣ всякога сѣ были и ще бждѣтъ преданны на владѣтели сѣ и на народнитѣ си установленія.

Русско писмо до лондонскѣтъ «Таймсъ».

Г-не редакторе! Вашѣтъ дописникъ отъ Берлинъ ви събщи, на 5 текущаго ноемврия, нѣкои си бѣлъски върху Россіѣ. Вѣмъ чѣ ми позволите да опровергна едно заблужденіе, което събѣмъ измѣнява едно събитіе отъ църковнѣтъ нашѣ исторіѣ. Вашѣтъ почтенъ дописникъ казва чѣ «расколнитѣ не различатъ отъ установеннѣтъ църкѣкъ освѣтъ по служебнитѣ обрядѣ, и чѣ тѣ съхраняватъ стары обычаи сѣ предпочитаніе отъ онѣ, които сѣ вѣдены отъ

(*) Виж. Предисловіе на Христомайѣтъ му, стр. 8.

По Книжничествъ и по Науката.

Кратко Учебно Землеописание. Часть II. За Азия, Африка, Америка и Австралия. Въ естествено, природоописателно и гражданско отношение. Съставено отъ К. Смирновъ. Преведено отъ 12-то издание отъ Б. П. съ 2 карти въ текста и 4 прибавени на края, а още и съ 15 илюстри. Вiena 1874, въ книгопечатницата на Янко С. Ковачевъ и С-е. Стр. 147. — Както казахме и другъ път, стойността на този Географичен и такава щото отъ нежъ ставатъ на нашъ езикъ три превода тождественно. Преводътъ на неизвѣстниятъ на г-на Б. П. заслужава да си пропорижи подъ всичк точенъ езикъ. Язикътъ му е гледище, точенъ и, цѣло, технический. Искон си български, хвърленъ на краища на книгата, служатъ превъзходно на много пѣна.

Преди години английската царица Виктория бѣше обнародвала едно писаніе съ заглавие: «Приговори върху смъртѣтъ». Тѣ дѣи английскитъ вѣстници издѣлваха чѣ ти имала намѣреніе да издаде наскоро и друго едно съчинение посветено на семейството, на женитѣ, на дѣцата, на чувствата на домашния животъ и на развитіе му нравственности. «Высокопочтенната госпожа, казва единъ французскій вѣстникъ, която е, въ нѣмното време, на престолътъ най благородното въстолице на сѣверъ и на югъ, не е имала нуждата, за да напише тѣхъ страници, да погледне другъ гледище въ собственото си огнище. Какъ не ще може да говори, наистина, за семейството она, която казваше веднѣжъ на царьтъ Людовика-Филиппа: Богатството на царьтъ е дѣцата; Ваше Величество! нѣмъ сѣмъ и двамата богати.»

Въ парижското училище на вѣсточнитъ язици рѣшило се да си въведе за напредъ преподаваніето и на рускитъ язици. Професорътъ на този язикъ се опредѣлилъ г-лъ Луи Леже, французинъ извѣстенъ за вѣдѣния си въ славянскитъ, въобще, книжници.

Рускитъ язици се преподава отъ много време въ вѣсточнитъ руски военни училища, и не малко руски офицери говорятъ вече този языкъ. Споредъ единъ английскій вѣстникъ, това било знакъ за приготвяне на бой между Германия и Россия!

Г-лъ П. Рѣховъ, ученикъ отъ Габровското училище, нещастно едно отворено писмо до приятеля си г-на Д. Конова, който е издалъ извѣстие за преводъ на «Историческитъ на развитіето на старитъ народи.» Въ това писмо той сѣрвава драгитъ си приятелъ за глѣбо си рѣшилъ да си чете въ полето на българскитъ книжечности; по въсѣмното време той му бѣлѣжи чѣ «е още рано да си впуска въ такива преводи, които изискватъ вѣдѣния въ язицитъ и много други знания.» Г-лъ П. Рѣховъ свършва писмото си така: «Не мислете чѣ полето на българскитъ книжечности ще се свърши, чѣ книжарницитъ и библиотекитъ ще си напълнятъ и чѣ за насъ не ще има вече мѣсто; не! бѣждѣщето намъ принадлежи.» Не така мислятъ нѣкои си надуты и самонадѣяны ученици!

Г-лъ Георгій А. Кърджиевъ ни отправя отъ Русе (22 Октомврий) едно писмо, въ което се оплаква отъ единъ критикъ на трудетъ му Мирно и Вѣлчо, критика, станалъ въ 11-ий брой на Папрудѣтъ по поводъ на обявлението за издаваніето на тѣхъ книжечки. Въ писмото, за което е тукъ думата, се казва рѣчь по рѣчь слѣдующето: «Едно творение не може да си оцѣни додѣто то не излѣзе на янѣ, та чѣ и за творетѣтъ не може да си каже способенъ ли е той или не до тогава.»

Съ настоящата си статия, нѣмъ искаме да спечелимъ вниманіето на читателитъ си съ едно доста занимателно

по пѣно, съ единъ доста интересенъ предметъ, за което на много мѣста и въ много случаи сме искали да си произнесемъ и да кажемъ дѣи думи поше.

Въ единъ отъ минилитъ бройе на «Вѣкъ» прочетохъ се събогословническитъ ни Г-лъ Молдовъ, докторъ медицинскій, който живѣе въ Киевъ, е превелъ и далъ вече подъ печатъ единъ доста нужденъ и полезенъ за насъ дѣи Писана. Сърадуваме Писана Милостъ. Сега тожко се радостъ идемъ да извѣстимъ на почитателната публика чѣ и Г. Д-ръ Хр. Стамболски, единъ отъ учителитъ въ Цариградското Медицинско Училище, е дѣиствително започналъ да превежда една неоматко интересна Писана, която надѣваме скоро ще излѣзе изъ подъ бързото му перо.

До скоро познатието нѣмъ неможемъ да си гордѣемъ освѣнъ съ единъ-двоица доктори на Медицината които да носятъ българско име и да сѣ бозали чѣсто българско малко. Нашето отечество бѣше напълнено, (сѣщичто е и сега съ много малко разлика), съ единъ видъ доктори билеробоза дѣи и които, съ бастуль въ рѣцѣ и съ очила на очи, ходѣхъ и тровихъ клѣтитъ Българи си пари. Но, ето, слава Богу, сега си имаме доста ошити доктори. Голѣмата нужда които осѣдахъ отъ колко-годѣ ошити доктори на Медицината по пѣнко мѣста прие удовлетвореніето си. Остава сега да направимъ една малка смѣтка, да си попитамъ: Избѣгалихъ ли въ нѣнко случаи поше неудобствата и не сполукитъ които посрѣщахъ когато ти пѣнахъ никакъ. Тукъ се жалостъ отговаряме чѣ не. А кои е причината? Знаемо е чѣ нашата книжница е бѣдна, твърдѣ бѣдна най-много съ сериозни трудове, които да служатъ на народа за предизвиканіе въ неизвѣстнитъ пѣтъ въ който си напѣрва той дѣи. Да, нашата книжница е бѣдна съ сериозни трудове а най-вече съ трудове по Медицинската наука; свободно си го казваме чѣ нѣмаме токо-речи нѣто единъ труденъ, нѣто единъ преводъ поше по науката на Медицината. Имамъ лѣкари но не сме видѣли още плодотѣтъ нѣмъ. Както имаме доста богослови и учени духовни хора, които сѣ въ твърдѣ добро состояние да снабдятъ бѣдната ни книжница съ по нѣкое богословско съчинение или преводъ, а имаме нѣто единъ трудъ по Богословието, така сѣще имаме и доста учени лѣкари безъ да имаме нѣто единъ поше трудъ по тѣхъ наука. Това е за голѣмъ срамъ на нашитъ лѣкари. Глѣдъми и другитъ народности които живѣятъ пошежду насъ, тѣ напѣрватъ съ голѣма ревностъ и трудъ, съ голѣми жѣртви си стараатъ за подобни работи. Ето напѣрватъ Армѣнцитъ: тѣ нѣмъ съставено едно особено дружество само отъ лѣкари, ако и да си не напѣрватъ обаче на едно мѣсто, единствѣната грижа на което е да превеждатъ и да печататъ изключително книги по Медицинската наука. Ако погледнемъ Гърцитъ, тамъ напѣрватъ още по-голѣмо пѣно за развиваніе: какви книжници дружества, какви силноосни единствѣно които си трудятъ за распространение на образованіето между православнитъ въ Турскі! отъ друга страна, какви огромни количествата на разнѣсѣтъ за печатаніе само на книги, за учители за по сѣлата и пр.! Това ни оцѣдува като сѣднемъ да правимъ сравненіе мѣжду Българи и Гърци. Ами нѣмъ какво правимъ? Нашитъ лѣкари ко мислятъ, що чакатъ? Или тѣ нѣма за що да си грижѣтъ, или тѣ не принадлежатъ на народъ изоставенъ, бѣденъ отъ всѣка стѣрва?

Трудноловитѣ момѣтъ, които си събѣщава горнето, може да не знае чѣ нѣкои си лѣкари, даже лѣкари учители и ученици, незадоволени, видѣ си, отъ наукитъ си, сѣ си наели да богословствуватъ съ химіи и съ анатоміи и съ природни науки за устрѣеніето на българскитъ православни Църкви.

ПО ПОВОДЪ НА БАТЮВА КАВАТЪ.

«Отваряй уста си за беззаконіе, за сѣдо на сѣкиятъ сирачѣ. Отваряй уста си, сѣди праведно и забрани сирѣмаго и оскудно.»

(Изъ Принципи Соломонови Гл. 31, ст. 8 до 31.)

I.

Ужъ вѣкатъ вѣрху модитъ, пакѣ тѣ и вѣстникаритъ зеяхъ да вадѣтъ единъ видъ мода-членове, за да залѣгатъ ли или да сѣбѣняватъ, ако има пошежду ни не-сѣбѣнитъ — не знаѣхъ, знаѣхъ тѣхъ, чѣ мѣчно е да познаѣмъ чѣсто себе си, а лесно е да осѣди другитъ; и нѣмъ-дѣмъ сламката въ око на брато си, а въ нашѣто око какво има не видѣмъ. Такѣзи е билъ този свѣтъ отъ край и такѣзи ще бѣде до като сѣ тѣхъ Адамови синове на земята и тѣхъ Енини дѣщери. Както

да-е, и азъ писехъ, криво-лѣво, нѣщо отъ модата, което и предѣламъ дѣи съ почитѣнитъ читателѣ и читателки на нашъта народна газета; сѣкѣй, които чѣте, ще видѣ чѣ тѣхъ ми писаніе е предѣлвано отъ Бата, който моѣтъ да бѣде сѣ тѣхъ жѣртвѣ и да сѣ не сѣрди, ако му не гледамъ хатѣро, като на Батю, защо азъ, въ качеството на жена, сѣмъ и така негова; пакѣ негова свирни не би напѣрва отивъ въ мене, за да си останѣ хурката на единъ часъ.

Челѣси, мѣжъ било или жена, трябва да си ето на думата. Ревноститъ читателѣ и читателки на «Вѣкъ» може да помѣтъ какъ сѣ бѣхъ вѣрека въ едно мой писмо отъ напредъ, да рѣка и азъ нѣщо за модитъ, сѣрѣщу които сѣ бѣ наострилъ онѣи-мѣти Батю въ 35 брой на сѣщичо листѣ, дѣто бѣше зѣлъ да надуна кавазъ, и ми пѣе сѣ една пѣсѣнь, неговата пѣсѣнь — «Кога ще станемъ нѣи хора?» — Алеримъ, Батю, ти не сѣ умиривашъ; ама гледи сѣ свирѣли си да не додѣмъ и умиравъше на онѣи, които та служѣтъ сега да заведѣнашъ и брацѣнѣнитъ на друго мѣсто, отъ кадѣто бѣше сѣ възмѣнахъ нѣмъ какъ и въ нашѣта хубава газета. Ползувай сѣ отъ този свѣтъ на така си отъ Тѣрпиво, които наша милостъ може да си забравѣтъ, ама тѣ добръ та знаѣ и помин, чѣ та е Бата, кагато бѣше мѣнчакъ и та испроводи на Стамболъ да сѣ излѣчиши на книга и чѣлѣкъ да станешъ, а за хората да не берѣшъ глѣде кога и какъ ще станѣтъ. Не е ли тѣхъ, сѣкиѣтъ? На ли трябва по напредъ своята си кѣща да покрѣймо, ако е безъ покрѣвъ, чѣ тогѣзъ да мислимъ за комѣиѣката. Нѣи подѣръшо сѣ расправѣтъ съ тебе, Батю, ако обичашъ; сега да додѣмъ на думата си за модитъ.

Въ извѣстнѣ онѣи членѣ на Батю — Кога ще станемъ нѣи хора, — мѣжду многото друго, което рече и расправи надѣжъ и напѣръ за да видимъ и да чуѣмо (како чѣ пошевъ нѣи не вѣждаме и чуваме тѣхъ, което той видѣлъ и забѣлѣжалъ въ етолишната, не забравѣи и модитъ, за които подѣрѣта, макаръ безъ име, и 3-4 града на нашѣта татковина или бащинѣ, споредъ Дѣв Богорова (защото отечествѣно не било български), между които неспѣшно трябва да е и нашѣо градъ, прочуто по истѣннѣно вкусъ на своитъ жени какъ хубавото или, какъто общо казватъ въ книжовнѣо езикъ, кѣмъ прекрасното, кѣмъ изнѣшното. Отъ една страна азъ, по име на модитъ посѣтерѣи и сагражданки, отъ сѣрѣе благодарѣи на Батю за извѣстнѣно му чувствѣно кѣмъ вѣстникѣи полѣ, ама отъ друга страна тѣхъдѣ му не за-фалѣмъ дѣто сѣ е запѣлѣжалъ да опраѣжъ сѣтъ и особено пакѣ женскѣо свѣтъ, системата на когото е либеритѣ, дѣто тѣхъ лесно сѣ не пропѣква безъ добръ водачъ — ошито, споредъ моѣо женскѣо умѣ.

II.

Чѣла ли сѣмъ, чула ли сѣмъ нѣидѣ — не помѣмъ, чѣ модата не е резонна работа, ами цѣла лудина. Тѣй е осѣкалъ, видѣ са, да каже и нашъ Батю, какъто сѣ самъ нарича; ала не знаѣхъ да ли го и доказа въ безкомѣнитѣ си членове, които сѣ и мѣчи, сирѣмаха да ни ги налѣе въ мозако кога сѣ тѣпанѣ, кога сѣ кавалѣ, ама нашѣта глава зѣла ли ти тобѣ отъ тумѣно и отъ свѣрѣна!?! Истина е, чѣ не 3-4, а може да има и по много градица, дѣто модитъ вече владѣтъ; но споредъ насъ тѣхъ, азъ не можъ да понаравѣмъ Батю, чѣ женитъ ходѣли по Букурѣтъ и нѣмъ дѣ си да тѣхѣрѣтъ модѣ и да си прекрѣватъ вѣтитъ рокли по модата. Азъ можъ сѣ факти да го утѣрѣмъ за модѣ тѣхъ сагражданки, чѣ сѣка сѣмѣчка си крои и шѣе какъто ѣ трябва за неѣ и за дѣцата си; стѣга да видѣ недѣжъ една дрѣшка хубавѣо ошита, по модата. И за неѣ неѣа нужда, пакѣ го казвамъ, нѣкои нѣидѣ да ходѣ, кагато у насъ изѣа госпожи, които прѣмѣватъ модѣи журнали, ако и да не ги четѣтъ освѣнъ по нагледната метода, сѣрѣвъ по фигуриѣ и модитъ които сѣдѣжѣватъ, защѣто малко има да знаѣтъ френски, а никакъ нѣмѣски, а на български нѣидѣ неѣа такѣзи журнали за да зѣмѣтъ отъ тѣхъ! — освѣнъ ако наскоро не издаде такѣзи журналъ единъ ученикъ отъ стамболскѣо лѣкарско школо, за когото тѣхъ чуѣи сме веке и жени и мѣжѣе чѣ писалъ всѣкакви журнали и искалъ да поправи сѣкиѣо свѣтъ. И въ тоѣ случай женитъ у насъ сѣ по економѣи отъ мѣжѣетѣ, защото, освѣнъ дѣто си опиватъ дрѣхѣ сами за себе си, а чѣ приготѣватъ сѣ собственитъ си рѣцѣ матерѣи (како шѣлѣ и дрѣ.) за мѣжѣетѣ и за дѣцата си, които матерѣи подѣръ сѣ дава на терѣната и сѣ ошѣва пакѣ по модата мѣжѣа отъ мѣжѣи рѣцѣ. Ако мѣжѣетѣ бѣхъ по предѣлѣни — да отворѣтъ фабрики, които да даѣтъ, напѣрмѣръ, матерѣи потребни за женскѣи обѣсѣка, тогѣзъ можѣше да нѣмъ изѣаза да не прѣжѣтъ токоѣе пари подѣръ женитъ си за дрѣхѣ, а не и за модѣ — да сѣ проуѣмѣне Батю! Но какво да правимъ, каго има мѣжѣе, които неѣадѣтъ по-долу отъ женитъ въ модитъ и въ издѣнѣето, а нѣкои доро ги и надѣрѣнѣватъ, особено отъ младежѣитъ онѣи, които искатъ да минуватъ за контѣта. Вѣждѣ не е

ли-тѣхъ на сѣкѣждѣ, какъто и у насъ. Такѣзи контѣ казватъ, баримъ сѣ най болѣ въ Цариградъ, дѣто горѣнитъ си етопѣватъ парѣитъ до пара и себе си сѣмъ подѣрътъ този контѣлитъ — и сѣтѣ пакѣ изѣво Бѣа позѣзи казватъ, при пѣнѣо тѣрѣноѣи писарѣта пакѣ отиватъ въ нѣкое село дѣкалѣчѣта сѣ бастѣтъ въ единѣта рѣка и брѣенѣта въ другѣта; пакѣ ако пакѣ контѣ знае и да пѣе, то напѣрѣа приѣбѣжище и въ кѣкоя мѣтрополи, при нѣкое Прѣсѣвѣнѣство — и рѣбата му е вече наредѣ. По да додѣмъ пакѣ на приѣката си за модитъ.

Въ прѣсѣдѣта си противъ модитъ у насъ, Батю тѣхъ дѣ строго сѣ показа, безъ да земѣ предѣ видѣ, чѣ пакѣ Вѣлгарки не сѣ, като Гѣрѣкѣнитъ въ Цариградъ, готовѣни, които за сѣнѣо глѣдѣтъ на рѣцѣтъ на жѣжѣетѣ си, нѣто сѣмъ пакѣ окачѣли, като тѣхъ, сѣ тогѣзъ какѣлѣки отъ неѣитъ до главѣта, какъто глѣдѣтъ той тамъ, какъто и нѣи тѣхъ глѣдѣме нѣнѣо аѣнѣи по модитъ журнали, за които по напредъ станѣа зѣма. Осѣвѣнъ него, той трѣбѣне да разѣмѣли, чѣ въ дѣлаѣта на модитъ живѣлѣтъ сѣнѣитъ народѣ, които проѣмѣватъ или сѣ проѣмѣли обраѣа на живѣнѣето и, отъ дѣли или варѣри, станѣтъ образовани. И тѣхъ пакѣ сѣмъ мѣнѣлѣи сѣнѣитъ предѣ насъ образовани народѣ, прѣвъ него трѣба да минѣмъ и нѣи сѣга, за то сѣ напѣрѣамъ при праѣа на цивилизѣната, токоѣе ужъ драѣа и желѣтелна на цѣлѣ свѣтъ, а въ сѣмѣи време, токоѣе пакѣ оѣжѣрѣна и поѣрусѣна отъ сѣмѣи онѣи контѣи а проѣмѣватъ, които ѣ высѣлѣтъ ѣ насѣмѣватъ, наѣдно сѣ насѣмѣамѣо полѣ! А чѣ бѣла цѣла модата и у насъ нѣидѣ въ сѣнѣта крайностъ — сѣ са не зѣовѣди и то на Батю; защѣто пакѣ и не можъ да бѣде: модата не пѣше да е мода, ако въ едно мѣсто сѣ прѣмѣне тѣхъ, а въ друго пакѣ — извѣнѣна обезобраѣена. Ето защѣо и по нашѣтѣ глави тѣхъ траѣа не да сѣмѣтъ тѣхъ коѣенѣи, които наричатъ шѣнѣи, коѣове, и стоѣтъ на главѣта сѣщичо каѣа друга глава; тѣзи опѣшки фѣигоѣи, тѣзи корѣста сѣ които сѣ прѣстигаѣе, и много други по насъ вѣсѣтѣ, които нѣи отпѣватъ по много време, по малѣо парѣи, защѣто нѣи си ги правѣмъ самѣнѣи. А забравѣмъ отъ тѣхъ по хубавитѣ, по приличнитъ и онѣи, безъ които не можѣмъ да излѣземъ въ хората, тѣхъ пакѣ вѣрѣмъ, и самѣ Батю не можѣе сѣ показа безъ коѣисѣни рѣза, еѣиѣка и рѣжавѣлѣи, хѣмъ сѣ по дѣи ѣнѣта коѣѣта и отъ едѣитъ! Да земѣмъ да хорѣуѣмъ тѣхъ за тѣсѣнитъ панталѣи, приѣрѣжѣитѣ сѣрѣнѣи, шѣроѣитъ пѣла и парѣсѣота сѣвъ и безъ подѣлата отъ зѣрдѣи или отъ самѣри по ѣката на нашѣтѣ контѣи, за разѣнѣидѣитъ нѣмъ вѣрѣтѣсѣи, прѣстигаѣитъ сѣмъ какѣи брѣнѣиѣи (халѣи) и прѣстѣни или забѣдени сѣ нѣи, и прочѣа — за сѣнѣо тѣхъ трѣбѣне да нѣмъ много надалѣе. А то не ми е тѣхъ работа — да избѣрѣамъ модитъ баѣтели на мѣжѣетѣ, като Батю на женитъ, които да показѣжъ и доѣкажъ, по слабѣи си умѣ, чѣ тѣхъ работѣ, наѣстѣнѣа, сѣнѣитъ сѣмъ неѣразѣнѣ-сѣи, по въ сѣщичѣо време, тѣ сѣ и единѣ отъ дѣнѣтѣлитъ за тѣрѣвѣиѣа и за сѣнѣиѣнѣиѣа на единъ народъ сѣ другѣи; пакѣ, уѣрѣвѣнѣа сѣмъ, не можѣе сѣ сѣжѣа въ нѣта на цивилизѣната. А какво е, чѣ у насъ нѣма перѣборѣа и на тѣхъ, какъто и на другитъ нѣи работѣ — ѣварѣхъ него азъ ѣмѣно приѣвоѣамъ вѣнѣмѣнѣиѣа на модѣи побѣратѣи и посѣтерѣи, чи ако сѣи Батю, да ма по-сѣмѣа малѣо, ако не — той ѣна.

Кака (отъ Тѣрпиво)
(Щѣ сѣ свѣрѣи въ идѣщѣитъ брой.)

ИЗВѣСТІЕ. — Хубавото романче на Мадѣмъ Жѣорѣжъ Сандѣ — ДѣВѢЛОСКОТО БЛАТО, което сѣ обнародѣва въ Вѣкъ като подѣстѣникъ, нѣлѣзе сѣга и на особѣнѣи книжѣи и ще сѣ напѣрѣва за продажъ у Цариградъ въ книгопрѣдаѣнѣитѣ на Печатарскѣо Дружѣство, какѣи ѣ по вѣнѣ у вѣнѣкѣитъ извѣстѣи български книгопрѣдаѣнѣи. Цѣна 5 гроша.

БОРСАТА.

ГАЛАТА, 15 Нѣемвріѣ, 1874.

Общѣи дѣлѣтъ или Консолидѣ . гр. 49. 8
Зѣемъ отъ 1863 фр. 346.
" " 1865 " 351.
" " 1869 " 274.
Облигаѣи на рѣмѣл. жел. пѣт. " 127. 25

Търговскій Булетѣнѣ. — Цариградската Пѣца отъ 14 Нѣемвріѣ, 1874.

ВНОСНЫ СТОКИ				Цѣна	Тяжестъ	Л.Т.	ВНОСНЫ СТОКИ				Цѣна	Тяжестъ	Л.Т.	
Храны							Прѣкада							
Жито Кораво Азовское и Бессараб.	Гр. 34 до 37	Килото	120	Синяло Бенгалеско	Гр. 110 до 140	Оката	100	Махуди Мексикански	Гр. 8 до 9	Либрата	100			
» » Памалиъ	» 35 » 37	»	»	Синяло Мадрасъ	» 50 » 70	»	»	Дониклоти (астарляжи) леки хубавы	» 7 1/4 » 7 1/2	»	»			
» » Балдичиъ и Кюстенджо	» 34 » 36	»	125	Кърмазъ	» 42 » 46	»	104	» » сръдни	» 7 1/8 » 7 1/4	»	»			
» » Рудосто и Едренско	» 34 » 36	»	»	Чилитъ Триестински	» 215 —	Кассата	100	» » тожки	» 6 3/4 » 7 1/4	»	»			
» Мъко Дунавско	» 29 » 34	»	»	Желѣзо въ ламы	» 80 до 82	»	106	» » хубавы	» 7 1/8 » 7 1/4	»	»			
» » Варна и Балдичиъ	» 31 » 32	»	»	» » ярмы	» 90 » 100	»	»	Прѣкада						
» » Филибе и Бургасъ	» 28 » 33	»	»	» » Ламарина сортиментъ	» 115 » 120	»	»	8/14 Валкоръ	» 69 до 70	Пакетътъ	105			
» Ирка Азовъ и Одесса	» 31 » 34	»	»	» » Мехлацъ	» 155 » 170	»	»	Екстра 4/14 Харгрей	» 64 » 65	»	»			
» » Дунавска	» 28 » 33	»	»	» » Шведско	» 140 —	»	»	» » таклитъ	» 63 » 64	»	»			
Кокорузъ	» 18 » 18 1/2	»	100	Бакжаръ Английски	» 16 —	Оката	100	» » Шадвичъ вторар	» 59 —	»	»			
» » Дунавски	» 17 1/2 » 18 1/2	»	»	Куршумъ (плочи)	» 165 до 170	Кантарътъ	104	» » по долю	» 52 » 55	»	»			
» » Михаличъ и Панорыа	» 26 » 27	»	125	Калай	» 670 » 675	»	100	» » Клей таклитъ	» 63 —	»	»			
Ячмилъ	» 16 » 17 1/2	»	»	Нинаджъръ	» —	Оката	104	» 46/24 » таклитъ	» 72 » 73	»	»			
» » Румелийски	» 16 » 17	»	»	Дчилиго	Фр. 110 до 112	100-тъ оки	100	» » сѣкло	» 83 —	»	»			
Овсзъ	» — » —	»	»	Тенекин М. I. M.	Гр. 335 —	2-тъ касен	100	» » А и А Кронто	» 89 —	»	»			
» » Румелийски	» 13 » 14	»	»	Карфицъ асортиментъ	» 90 » 92	39-тъ оки	»	Ватеръ 4/14	» 50 до 52	»	»			
» » Анадолски	» — » —	»	»	» » Парижски	» 20 » 21	Кассата	»	Ватеръ синя 4/10	» 78 » 82	»	»			
Ражъ	» — » —	»	»	Джазове (стакла)	» — » —	»	»	Мулдеръ 4/6	» 49 —	»	»			
Брашна								ИЗНОСНЫ СТОКИ						
Мѣстни Коравы и мекли	» 232 до 238	2-та чувала	»	Чай Когко	» 20 до 30	Оката	103	Памукъ Тарсо и Адана				Гр. 7 1/2 до 7 3/4	Оката	100
Браниски 00000	» — » —	1 чуваль	100	» » отъ цѣтъ	» 45 » 120	»	»	» » Гюрдженски и Перейски				» — » —	»	»
» 0000	» 112 —	»	»	Колла Френска	» 6 1/4 » 6 1/2	Кассата	128	» » Балжъхъсеръ и Гейво				» 7 1/4 » 8 1/3	»	»
» 000 и 00 1/2	» 93 — 100	»	»	» » Английска	» 250 » 265	»	103	» » неправа Гюрдженска				» 7 1/4 » 8	»	»
» 00 и 0 1/2	» 82 — 86	»	»	Спирта Френски	За 1 Л.Т.	»	»	» » Касаитъ бани				» 11 —	»	125
Галацки 1, 2, 3	» 116 — 102-93	»	»	» » Руски	» 1 »	»	»	» » Ешгюрю и Кипсеръ				» 7 » 7 1/4	»	125
Одески 1° качество	» 135 до 138	»	»	» » Английски	» 1 »	»	»	» » прапа				» 13 » 14	»	»
» 2° »	» 118 до 125	»	»	Ромъ Американски	» 1 »	»	»	Пашкули сухи Едренски и Волеки				» 40 » 50	»	»
» 3° »	» 110 » 115	»	»	» » Английски	» 1 »	»	»	» » дупчени				» 30 » 32	»	»
» 3° »	» 110 » 115	»	»	Триестински	» 1 »	»	»	» » Брусски и Слрийски				» — » —	»	»
Колоніялни								» » Брусски и Слрийски				» — » —	»	100
Кафе 1° качество Рио	» 14 12 до 16	Оката	100	Масло Сибирско	Гр. 14 » 14 1/4	Оката	105	» » Гейве				» 160 » 220	Оката	126
» 2° » »	» 12 20 » 13 8	»	»	Черышъ Русски въ бурета (Тайе)	» — » —	»	»	Сусамъ Румелийски				» 4 1/2 » —	»	»
» 3° » »	» 10 20 » 11 20	»	»	» » Вл: и Руале: едцы	» 10 » 11	»	103	Анасонъ Анадолски				» 3 1/2 » 4	»	»
» Мока	» 16 » 17	»	»	Лой въ бурета	» 7 1/2 » —	»	105	» » Гелиболески				» 5 1/2 » 6	»	»
Захаръ Оландска	» 229 » 230	Кантарътъ	103	» » шкембета	» 8 » 8 1/2	»	125	Ленено сѣме				» 40 » 42	Килото	107
» Французска	» 232 » 234	»	»	Хавяръ черенъ Гемба	» 36 » 38	»	»	Дървено масло Митилинско				» 5 1/4 » 6	Оката	»
» на глави 5 килограмма	» 256 —	»	100	» » Салински	» 36 » 37	»	»	» » Геритско				» 6 3/4 » 7	»	»
» » 3	» 260 » 262	»	»	» » Ерля	» 31 » 33	»	»	Сапуиъ Геритски				» 4 1/4 » 5	»	»
Пиперъ 1° и 2° качество	» 10 1/2 » 10 3/4	Оката	104	» » червонъ малки язицы	» 6 3/4 » 7	»	106	» Митилински				» 4 1/2 » 5	»	»
Спиртацети 8 1/2 до 9 килограмма	» 69 — 77	Кассата	100	» » голъмы »	» 6 » —	»	»	» » по долентъ				» 3 » 3 1/2	»	128
» 9 1/2 » 10	» — » —	»	»	» » тарлама	» 3 1/4 » 3 3/4	»	»	Фасулъ Дунавски				» 220 » 250	100-тъ оки	»
» 11 »	» 98 — 108	»	»	Макарони италянски и тукашши	» 4 » 5 1/2	Оката	120	Кози кожи Амасийски				Лпр. 1	6 1/2-12 парч.	»
Газово Американски	» 55 до 56	Кассата	»	Платна	» — » —	»	»	Гюлово масло				Гр. 16 до 18	Мускальтъ	»
Томиянъ	» 240 » 300	Кантарътъ	»	Махуди Т. клонд	» 7 до 7 1/4	Либрата	105	» »				» — » —	»	»
Карамфилъ	» 24 » 25	Оката	120	» по хубавы	» 7 3/4 » 8 1/2	»	»	» »				» — » —	»	»